

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

W. VAN HILLE. — Rechtstreeksche dagvaarding na bevel der Raadskamer doch tegen personen in dit bevel niet vermeld.
RECHTSPRAAK.
Hof van Beroep Brussel. — 9e kamer. — 21 April 1934. — Verlating van familie. — Bevoegdheid van den Vrederechter. — Art. 214b B. W. — Toepasselijkheid van art. 391bis van het Strafwetboek.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 7e kamer. — 12 April 1934. — Stoffelijke schade. — Zelfde oorsprong als een vordering wegens inbreuk op art. 420 Strafwetboek. — Bestaan van een hangend handelsgeding. — Niet door de dagende partij ingeleid. — Geen toepassing van den regel «Electa una Via». — Beve van verzending. — Kracht van gewijsde. — Geen bevel van niet-vervolgving ten voordeele van een anderen. — Ontvankelijkheid van een rechtstreeksche dagvaarding.
Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 4e kamer. — 23 Maart 1933. — Terugeisch van sommen

geleend aan een afgestorven zoon. — Niet ontvankelijkheid der vraag voor zooveel zij gericht is tegen den tweeden echtgenoot der weduwe.
Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 5e kamer. — 3 Februari 1934. — Scheiding der machten. — Krenking van een burgerlijk recht. — Bevoegdheid der rechtbanken.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 6e kamer. — 22 November 1933. — Zondagsrust. — Heirkracht. — Niet-strafbaarheid van het werken op Zondag.
Handelsrechtbank Antwerpen. — 3 November 1933. — Daden van koophandel. — Inschrijving in het kapitaal van een vennootschap door een handelaar.
NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.
I. 22 November 1933. — Onrechtmatige daad ? — Critische bespreking van concurreerend product in een advertentie.

WETGEVING.
BALIELEVEN.

Rechtstreeksche dagvaarding na bevel der Raadskamer doch tegen personen in dit bevel niet vermeld.

I. — Met veel belangstelling heb ik het artikel gelezen van Mr André le Paige over « de ontvankelijkheid van de rechtstreeksche dagvaarding van de Burgerlijke Partij », titel, welke nog al te breed is, indien men het behandeld onderwerp in acht neemt. Wellicht heeft hij enkel willen spreken over de » ontvankelijkheid na onderzoek van de rechtstreeksche dagvaarding van de Burgerlijke Partij tegen de in het bevel van de Raadkamer niet vermelde personen ».

Niettegenstaande de behendige uiteenzetting van den achtbaren schrijver, meen ik dat zijne meening niet mag aanvaard worden en dat ze rechtstreeks in gaat tegen de principen der strafrechtspleging.

II. — Mr. le Paige moet bekennen, dat het door iedereen aanvaard wordt, dat een straf-onderzoek gericht wordt IN REM en niet IN PERSONAM, maar wanneer hij de logische gevolgen van dit princip moet trekken, zien we hem aarzelen en alle soorten onderscheidingen inroepen.

Menigen, die in de praktijk leven, meenen dat er twee soorten onderzoeken bestaan : a) onderzoek tegen een of meer bepaalde personen ; b) onderzoek tegen onbekenden.

Zulks is onwaar. Er bestaan geen onderzoeken tegen bepaalde of onbepaalde personen. Er bestaan onderzoeken nopens FEITEN.

Wanneer een feit als strafbaar voorkomt, wordt het het voorwerp van een onderzoek en naderhand moet men opzoeken welke de daders zijn van dit feit. De inbetichtingstelling (mise en prévention) is dus een gevolg van het onderzoek over een betichting (prévention).

Zoo, bij voorbeeld, zegt artikel 128 van het Wetboek van vordering in strafzaken niet : « Indien de rechters van oordeel zijn, dat de verdachte, noch een misdad, noch een wanbedrijf, noch een overtreding begaan heeft », maar wel : « Indien de rechters van oordeel zijn, dat HET FEIT, noch een misdad, noch een wanbedrijf, noch een overtreding is, of dat tegen den verdachte geenerlei bezwaar bestaat... »

Zoo ook zegt artikel 129 : « dat het feit enkel een overtreding is » en men kan op dezelfde wijze redeneeren voor tal van andere daaropvolgende artikelen.

De onderzoeksrechter is dus gelast met het onderzoek nopens EEN FEIT. Hij mag zonder vordering van het parket al de gebeurlijke plichtigen in betichting stellen.

Maar indien hij gedurende zijn onderzoek nieuwe straffbare feiten verneemt, moet hij, tenzij er heeterdaad bestaat, aan den Procureur des Konings de stukken overmaken, opdat deze magistraat hem zou vorderen « zijn onderzoek tot de nieuwe feiten uit te breiden ». Wel is waar gebeurt het dikwijls, dat de Procureur des Konings, welke in rechte

enkel nadat het onderzoek volledig is en dat het dossier hem overgemaakt wordt door bevel van « zij medegedeeld (soit communiqué) » bepaalde personen in betichting MOET stellen, van het begin af, wanneer er reeds bezwaren bestaan tegen een of meer bepaalde personen (en vooral wanneer bijzondere maatregelen dienen genomen te worden tegen een of meer personen, b.v. aanhoudingsbevelen, enz.), die personen in betichting stelt. Maar zulks is bijzaak; dit mag enkel geschieden als gevolg van een onderzoek over een feit.

Zooals Garraud (T. III, n 775) het schrijft : « il (de onderzoeksrechter) ne peut instruire que sur LES FAITS dénoncés, mais dans les limites de ces faits il peut informer contre toute personne : il est donc saisi IN REM et non IN PERSONAM. En d'autre termes la désignation des individus soupçonnés faite dans le réquisitoire n'est qu'indicative et non limitative de son information... il est saisi de la plénitude du fait... à l'occasion des faits dénoncés toute autre personne peut être inculpée sans nouveau réquisitoire » en (T. II, n° 632) : « la seule restriction que le loi mette à ses pouvoirs consiste à limiter son instruction au fait matériel qui lui est déferé par le parquet ».

III. — Met Mr le Paige ben ik het eens om te zeggen, dat door het rekvisitorium van in-onderzoekstelling de raadkamer gelast is met de zaak. (Dalloz Rep. V° Instruction Criminelle, n° 787). Inderdaad, er bestaat maar een manier om een einde te stellen aan een onderzoek, dit is door bevel der raadkamer. Maar tot staving zijner meening wil hij de bevoegdheid van de raadkamer beperken. Volgens hem en volgens Pepin, door hem aangehaald, zou de raadkamer enkel « ja » of « neen » mogen antwoorden aan de vorderingen van het parket.

Zulks moet ten eerste betwist worden. De raadkamer is gelast met al de feiten, waarover de onderzoeksrechter gelast was.

De meening van mijn achtbaren tegenstrever berust op een verwarring. De raadkamer heeft inderdaad een zeer beperkte bevoegdheid, maar hare bevoegdheid heeft dezelfde beperkingen als deze van den onderzoeksrechter, met dit voorbehoud nochtans, dat ze zelf geen onderzoeksmaatregelen mag verrichten. Zij heeft enkel te oordeelen over een punt : weten of het onderzoek der feiten, waarover de onderzoeksrechter diende te onderzoeken, VOLLEDIG is, en zoo ja, of er aanleiding is tot verzending of tot niet-vervolgving. Zij oordeelt niet als beroepsjuridictie over de onderzoeksmaatregelen. De bevelen daarover geveld door den onderzoeksrechter, worden in graad van beroep, zoowel als de bevelen van de raadkamer, gebracht voor het Hof, Kamer van inbeschuldigingstelling. Maar wanneer

een onderzoek over een bepaald punt volledig is en voor haar met een eindrekvisitorium van het parket aanhangig gemaakt wordt, mag ze een vollediger onderzoek bevelen, de qualificatie veranderen (1) en andere plichtigen of medeplichtigen verzenden (Faustin Helie, T II, n° 2839,2849,2089, Dalloz loc. cit. n° 802 en volgende).

Indien men haar dit recht ontnemt, zegt met reden Faustin Helie (n° 2049), zou ze, in geval zij de meening toegedaan is, dat het onderzoek onvolledig is, een bevel van niet-vervolgving verleen. Het parket (of de Burgerlijke Partij) zou in hooger beroep gaan en het Hof van beroep, welke ongetwijfeld het recht heeft een nieuw onderzoek te bevelen of te verrichten, zelfs op nieuwe feiten, zou de zaak regelen (Art. 228 Wetboek van Strafvordering; Art. 11 van het Keizerlijk decreet van 20 April 1810).

De openbare vordering berust inderdaad in de handen en van het parket, en van het Hof van Beroep.

De Raadkamer is enkel bevoegd, indien het onderzoek VOLLEDIG is. Zooals alle juridicties, moet ze dus nagaan of ze bevoegd is. Indien het onderzoek onvolledig is, mag ze geen uitspraak doen (wel te verstaan als verzendings- of niet-verzendingsjuridictie). Sinds 1919 derhalve is er een soort van tegenstrijdig debat voor haar ingeleid. Vroeger mocht de Procureur des Konings zelfs het verslag van den onderzoeksrechter niet bijwonen, en nog vroeger mocht de betichte zelfs geen inzage krijgen van zijn bundel en moest zich beperken tot verzending van eene « mémoire ».

IV. — Indien we de gevolgen trekken uit wat voorafgaat, moeten we beslissen, dat de raadkamer over gansch een feit moet beslissen.

Indien ze een bepaald persoon verzendt, geldt zulks als bewijs, dat er geen bezwaren bestaan tegen andere personen FORMA NE GANDI.

Het bevel van niet-vervolgving FORMA NE GANDI bestaat, wanneer ze uitspraak doet over een feit. Niet indien ze gelast zijnde met meerdere feiten, zij geen beslissing neemt wegens een dier feiten, en dan enkel wat dit feit betreft.

V. — Men zal zeggen : Zulks is onrechtvaardig, want ze kan zich vergissen en een plichtige buiten zaak laten. Waarom dan niet toelaten aan den belanghebbende den waren plichtige in zake te stellen bij wijze van rechtstreeksche dagvaarding.

Dit argument houdt geen steek. Ten eerste, omdat het tegen de principen ingaat. Ten tweede, omdat de rechtstreeksche dagvaarding enkel in geval van wanbedrijven mogelijk is en dat de onrechtvaardigheid zou blijven bestaan in geval van misdad, eindelijk, omdat de belanghebbenden altijd de door hem als plichtige geacht in betichting kunnen stellen op eene regelmatige wijze, namelijk door het onderzoek : met zich als burgerlijke partij te stellen tegen den betichte, hetzij tijdens het onderzoek, hetzij na het onderzoek op voet van nieuwe bezwaren. Indien de heropening van het onderzoek geweigerd wordt, zal de rechter een bevel moeten verleen, waartegen de Burgerlijke Partij (of het Parket) zich, door hooger beroep, mogen verzetten. De Burgerlijke Partij en het Parket hebben altijd het recht zich in hooger beroep te voorzien tegen de bevelen van den onderzoeksrechter, de betichte niet (Faustin Helie, n° 2102).

VI. — Zooals gezegd door Mr. le Paige (zie Rechtsleer en Rechtspraak in zijn artikel geciteerd) mag, noch het Openbaar Ministerie, noch de Burgerlijke Partij rechtstreeksche dagvaarding gebruiken na bevel van niet-ver-

volgving tegen bepaalde personen. Voor de redenen, hierboven aangehaald, meenen we dat dit princip dient uitgebreid te worden tot al degenen, die plichtig zouden zijn aan FEITEN welke aanleiding gaven tot het onderzoek.

VII. — Tot bewijs en staving onzer opinie, mogen we het princip inroepen, volgens welke de akten van vervolgingen, gedaan tegen een persoon, de verjaring onderbreken tegen alle andere personen, het onderzoek zijnde gedaan IN REM en niet IN PERSONAM.

Zal men beslissen, dat die akten ook de verjaring onderbreken tegen den persoon geciteerd bij wijze van rechtstreeksche dagvaarding in de gevallen voorzien door Mr. le Paige? Zulks schijnt me ongetwijfeld. Maar dan is het wel een bewijs, dat het onderzoek ook tegen dezen persoon gericht werd; dat het bevel stilzwijgend over hem handelt! Hoe kan men hem nog na bevel vervolgen door rechtstreeksche dagvaarding?

En zou men aannemen, dat dan logisch zou zijn, dat het parket na bevel, ook gebruik zou maken van de rechtstreeksche dagvaarding? Men mag toch niet vergeten, dat de beslissingen van de strafjuridictiën « erga omnes » kracht hebben.

VIII. — Het vraagstuk, door Mr. le Paige en thans door ons bestudeerd, is dus in nauw verband met de moeilijkste principen van onze strafrechtspleging. Het is dus best te begrijpen, dat de rechtspraak niet altijd de juiste oplossing gevonden heeft.

Wij meenen, dat de oplossingen van het Hof van Cassatie van 14 Juni 1909 (Pas. 1909, I, 310) en van het Hof van Brussel in dato Januari 1934 (Rechtskundig Weekblad 1934, 545) en 8 April 1909 (Pas. 1909, I, 310) en van de Rechtbank van Turnhout (Rechtskundig Weekblad, loc. cit.) de juiste is, en dat de oplossing van het Hof van Gent in dato 10 November 1915 (Pas. 1915-16, II, 196) en van het Hof van Verbreking (Pas. 1909, I, 329) niet kunnen aanvaard worden (2).

IX. — Praktisch zouden alle belanghebbenden de onderzoeken moeten volgen, zich als Burgerlijke Partij met de zaak bemoeien en voor de onderzoeksjuridictie concludeeren tot verzending der door hen als plichtigen aangezichte personen.

De rechtstreeksche dagvaarding werd ingericht om de rechthebbenden niet te doen lijden van de gebeurlijke nalatigheid van het Openbaar Ministerie. Eens dat het Openbaar Ministerie een FEIT in onderzoek heeft, dan is het aan de partijen niet nalatig te zijn!

X. — Eindelijk een zaak mag niet terzelfdertijd hangend zijn voor twee juridicties. Dus is geen rechtstreeksche dagvaarding voor de Rechtbank mogelijk, zoolang een zaak in onderzoek is, daar de gedaagde nog altijd door de raadkamer kan verzonden worden en daar het feit, waarvoor hij gedaagd wordt, in handen is van den onderzoeksrechter. Ook is geen rechtstreeksche dagvaarding mogelijk na bevel, daar ingeval van niet-verzending van den gedaagde, de raadkamer ten zijnen voordeel een stilzwijgend bevel van niet-vervolgving heeft verleend, welke enkel in geval van nieuwe bezwaren kan ingetrokken worden. Moest de Rechtbank den rechtstreekschen gedaagde veroordeelen, zou er tegenstrijdigheid van uitspraak bestaan tegen denzelfden persoon in dezelfde zaak. Een dergelijke toestand zou, ons inziens, moeten aanleiding geven tot regeling van rechtsgebied.

W. VAN HILLE,
Substitut Procureur des Konings
te Antwerpen.

(1) Volgens het algemeen princip : Rechts-machten kennen van feiten, niet van qualificatie.
(2) Het geval aangeduid door dit laatst arrest, is niet duidelijk. De dagvaarding scheen te bestaan reeds vóór de in onderzoekstelling.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

9e KAMER. — 21 APRIL 1934.

Voorzitter : M. Van Damme.
Raadsheeren : M. Delvaux en Van der Heyde,
Pleiter : M. Schiltz.

VERLATING VAN FAMILIE. — BEVOEGDHEID VAN DEN VREDERECHTER. — ART. 214b B. W. — TOEPASSELIJKHEID VAN ART. 391bis VAN HET STRAFWETBOEK.

De wettelijke bepalingen van art. 391bis van het Strafwetboek nopens het misdrijf van verlaten van familie maken geen onderscheid tusschen de wijze waarop de kwijting dier schuld is voorzien.

Art. 391bis S. W. B. is dus ook toepasselijk, wanneer het een bevel van den Vrederechter geldt, geveld in uitvoering van art. 214b B. W.

Aangezien betichte tegen het vonnis a quo invoert : a) dat er geen voorafgaandelijk vonnis, hem tot betaling van onderhoudsgeld verwijzende, tegen hem werd geveld; b) dat het niet naleven van zijn zoogezegde verplichting in zijn hoofde niet opzettelijk gebeurde.

Aangezien het vonnis a quo gesteund gaat op een vonnis door het Vrederecht van Herenthals verleend op 27 Juni 1933, waarbij betichte veroordeeld werd «aan aanlegger te betalen een wekelijks onderhoudsgeld van » frs. 110,— en gezegde aanlegger machtigt, » bij uitsluiting van haren echtgenoot, tot een » bedrag van frs. 110,— per week, het loon » van verweerder (hier betichte) in ontvangst » te nemen. »

Aangezien de eerste rechter er met recht op wijst, dat tegen gezegd vonnis op «tegen» spraak gewezen, geen beroep werd inge» steld en het vonnis definitief werd 15 dagen » na de uitspraak, dus op 11 Juli 1933. »

Aangezien betichte niettemin invoert, dat het Vrederecht te Herenthals met dit vonnis te verleen zijn bevoegdheid te buiten ging, daar eene veroordeeling tot frs. 110,— wekelijks kostgeld het bedrag van frs. 2.500,— per jaar, waarbij art. 2bis der wet van 25 Maart 1876 de bevoegdheid van het Vrederecht beperkt, merklijk te boven gaat.

Aangezien art. 214b, dat elk der echtgenooten toelaat, mits machtiging van den Vrederechter, de inkomsten en zelfs de opbrengst van den arbeid van den ingebrek zijnden echtgenoot in ontvangst te nemen, er in terminis bijvoegt, «tot beloop van een bedrag door » den vrederechter te bepalen. »

Aangezien die wetsbeschikking het bedrag door den Vrederechter toe te kennen niet beperkt : dat nochtans de beperkte bevoegdheid van het Vrederecht in onze wetgeving sinds zoo lang in voege is, dat dit punt den wetgever niet heeft kunnen ontgaan; dat ten anderen, om aan de nieuwe wetsbeschikking eenig nut en practisch uitwerksel te verzekeren, men hare toepassing niet kon beperken bij de som van frs. 2.500,—, die al te gering blijkt in evenredigheid met de noodwendigheden van de huishoudelijke behoeften;

Aangezien betichte nog aanvoert, dat het hooger vermeldde vonnis niet kan worden aanzien als een vonnis tot betaling van onderhoudsgeld, waarop nochtans de veroordeeling, ingevolge art. 391bis, tegen hem door het vonnis a quo uitgesproken, alleen zou kunnen gesteund gaan;

Aangezien art. 391bis zich uitstrekt tot «al» le personen, die veroordeeld geweest zijnde » bij een rechtsbeslissing in kracht van ge» wijsde getreden, aan echtgenoot, voorzaat » of nazaat, koststeun te betalen, vrijwillig » gedurende 3 maanden heeft nagelaten zich » van deze verplichting te kwijten »;

Aangezien deze wetsbepaling voorkomt als de sanctie der familieverplichtingen door een vonnis bepaald, dat tevens een titel daartelt ten voordeele van het familielid door gezegd vonnis begunstigd, dat art. 391bis alleen gewaagt van een verplichting door een definitief vonnis opgelegd zonder enig onderscheid tusschen de manier waarop d'ekwijting dier schuld is voorzien, hetzij bij rechtstreeksche betaling, hetzij bij aanwijzing (délégation) of beslag, op eenige som die den schuldenaar van het onderhoudsgeld toekomt; dat dus ook op dit geval — quod in casu — de wetsbeschikking van art. 391bis van toepassing is.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

7de KAMER. — 12 APRIL 1934

Voorzitter, eenige rechter : M. Moreels
Substituut van den Procureur des Konings :
M. Hallemans
Pleiters : Mters A. G. Vaes, en P. E. Timmermans
tegen Volckinck en Edw. Henderickx.

I. STOFFELIJKE SCHADE. — ZELFDE OORSPRONG ALS EEN VORDERING WEGENS INBREUK OP ART. 420 STRAFWETBOEK. — BEVOEGDHEID VAN DE BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK.

II. BESTAAN VAN EEN HANGEND HANDELSGEDING. — NIET DOOR DE DAGENDE PARTIJ

INGELEID. — GEEN TOEPASSING VAN DEN REGEL «ELECTA UNA VIA».

III. BEVEL VAN VERZENDING. — KRACHT VAN GEWIJSDE. — GEEN BEVEL VAN NIET-VERVOLGING TEN VOORDEELE VAN EEN ANDEREN. — ONTVANKELIJKEID VAN EEN RECHTSTREEKSCH DAGVAARDING.

I. De Boetstraffelijke Rechtbank is bevoegd om uitspraak te doen over een vraag tot het bekomen van vergoeding wegens stoffelijke schade, wanneer zij dezelfde feiten als oorsprong heeft als een vordering van het Openbaar Ministerie op art. 420 van het Strafwetboek gesteund.

II. Het bestaan van een hangend handelsgeding tusschen de rechtstreeksch dagende partij en de rechtstreeksch gedagvaarde, stelt geen keuze van jurisdictie daar van wege den rechtstreeksch dagende wanneer het geding bij de handelsrechtbank aanhangig werd gemaakt door den rechtstreeksch gedagvaarde.

III. Een bevel van verzending tegen een betichte heeft enkel kracht van gewijsde voor wat betreft de betichting tegenover hem; bijgevolg kunnen, na het sluiten van het onderzoek andere personen ook wegens dezelfde feiten rechtstreeksch gedagvaard worden.

Van Hees t/Grange
en

Openbaar Ministerie t/Van Hees.

Gehoord de rechtstreeksch dagende partij in haren eisch;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn advies;

Gehoord den gedaagde in zijne middelen van verdediging;

Aangezien de vraag strekt tot het bekomen van vergoeding wegens stoffelijke schade ondergaan door de dagende partij; dat nochtans vaststaat dat na de botsing tusschen de autos der partijen dit van Van Hees op het voetpad is gestegen en aldaar twee personen heeft gewond;

Aangezien de boetstraffelijke rechtbank bevoegd is om te oordeelen over de betichting van onvrijwillige slagen of verwondingen;

Aangezien de vraag tot herstelling der stoffelijke schade dezelfde feiten als oorsprong heeft als de vordering van het Openbaar Ministerie tegen Van Hees wegens inbreuk op artikel 420 van het strafwetboek, daar deze feiten door een en hetzelfde gemis aan voorzorg of voorzorg van een der voerders of van beiden veroorzaakt werden;

Aangezien de zaken dus samenhangend zijn en dat de boetstraffelijke rechtbank bevoegd is om over de rechtstreeksche dagvaarding te oordeelen;

Aangezien Grangé ook gewag maakt van een handelsgeding hangende tusschen partijen en beweert dat voor deze reden de boetstraffelijke rechtbank onbevoegd zou zijn, daar de handelsrechter eerst gelast was met deze zaak; Aangezien dit geding aanhangig gemaakt werd door Grangé en niet door Van Hees, welke besloot tot verdaging ingevolge het principe «le criminel tient le civil en état»;

Aangezien Grangé dus niet mag beweren dat Van Hees reeds zou keuze gedaan hebben van jurisdictie, namelijk de handelsrechtbank;

Aangezien de wet van 15 Maart 1932 niet van toepassing is op rechtsvordering voor de boetstraffelijke rechtbank;

Aangezien te vergeefs de gedaagde partij pleit dat de rechtstreeksche dagvaarding tegenstrijdig is met het bevel der raadskamer; dat inderdaad geen uitdrukkelijk bevel van niet vervolging ten voordeele van eenen anderen persoon als Van Hees, welke verzonden werd, werd uitgesproken; dat zelfs de raadskamer de macht niet had van Grangé welke niet in betichting gesteld was te verzenden voor de boetstraffelijke rechtbank; dat aldus het bevel van verzending enkel kracht van gewijsde heeft voor wat betreft de betichting tegenover Van Hees en dat na het sluiten van het onderzoek andere personen ook wegens dezelfde feiten rechtstreeksch kunnen gedagvaard worden.

Om deze redenen :

Verklaart de Rechtbank zich bevoegd en zegt dat de rechtstreeksche dagvaarding van Van Hees tegen Grangé ontvankelijk is; voegt deze zaak samen bij deze ten laste van Van Hees.

NOTA :

I. Over I.

Volgens de algemeene principen, in art. 3 en 4 van de Wet van 17 April 1878 neergelegd, mag de burgerlijke vordering die tot de herstelling strekt van een schade door een misdrijf veroorzaakt, «te zamen» en «voor dezelfde rechtshandelingen» als de publieke vordering vervolgd worden.

Indien de regel die deze wetsbepalingen inhoudt op beperkende wijze moest geïnterpreteerd worden, zou het dus enkel en alleen de herstelling van die schade zijn die rechtstreeksch door het misdrijf veroorzaakt werd, die het slachtoffer door de burgerlijke actie voor de Boetstraffelijke Rechtbank zou kunnen bekomen.

Het is aan zulk een strenge interpretatie dat de Fransche rechtsspraak de voorkeur heeft gegeven. Zoo heeft een principaarrest van het Fransch Verbrekingshof, in dato van 14 December 1928 (Dal. Pér. 1930, I, 123 en de nota) uitdrukkelijk beslist dat de boetstraffe-

639

lijke rechtbanken slechts bevoegd zijn den betichte jegens de burgerlijke partij tot schadevergoeding te veroordeelen in de mate deze veroordeeling «prend directement sa source dans le préjudice résultant du délit retenu à charge de ce prévenu». Het is, bij gevolg, ten onrechte dat het Beroepshof in haar arrest, na een straf uitgesproken te hebben tegen den dader van een verkeersongeval wegens onvrijwillige slagen, een schadevergoeding toekent aan het slachtoffer voor stoffelijke schade aan zijn rijtuig, zonder na te gaan of deze schade een rechtstreeksch gevolg van het misdrijf was (zie ook in denzelfden zin «Traité Pratique de l'exercice de l'action civile et de l'intervention des tiers devant les juridictions répressives» n° 25 door Jacques Le Griel, Paris 1933).

In België nochtans werd deze strenge interpretatie door het Verbrekingshof verworpen.

Een arrest van 23 Januari 1922 (Belg. Jud. 1922, col. 238 en de nota) op verslag van Raadsheer Leurquin en op tegenstrijdige besluiten van den Heer Advokaat-Generaal Jottrand heeft als principie aangenomen «qu'il suffit que le fait de l'homme, entaché de faute ait motivé des poursuites répressives à raison des suites qu'il a entraînées, pour que la victime puisse, en se constituant partie civile, exercer dans toute sa plénitude l'action en dommages-intérêts sans recourir à la double procédure que la loi a voulu éviter».

Bijgevolg was het slachtoffer gerechtigd voor de Boetstraffelijke Rechtbank de herstelling te vragen van de schade aan zijn kleedren en aan zijn rijtuig omdat «deze twee onderdelen van den eisch uit de ONRECHTMATIGE DAAD spruiten die aanleiding heeft gegeven aan de publieke actie» (zie arrest in fine).

In het geval aan het oordeel van het Hooger Hof onderworpen was het dus hetzelfde slachtoffer dat de twee verschillende schaden had opgelopen; het arrest schijnt dan ook beïnvloed geweest te zijn door de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 17 April 1878 waarvan de makers tot doel hadden «het aantal der gedingen te verminderen» en «de noodzakelijkheid van een dubbele proceduur omtrent hetzelfde feit te vermijden» (zie verslag Nijpels n° 12; verslag d'Avethan n° 7, in het arrest geciteerd).

Maar dit eerste arrest liet nog in het midden of een derde persoon — jegens dewelke het feit geen misdrijf was — maar die er stoffelijke schade had door geleden, de herstelling er mocht van bekomen bij middel van een aanstelling als burgerlijke partij voor de Boetstraffelijke Rechtbank.

Dit tweede — en belangrijker — vraagstuk werd op dezelfde breede wijze door het Verbrekingshof opgelost door het arrest van 5 Januari 1925 (Pasicrisie 1925, I, 95) dat beslist «lorsqu'un homicide et des lésions involontaires n'ont été que l'une des conséquences d'une cause unique qui a entraîné simultanément la détérioration d'objets mobiliers appartenant à un tiers, le juge du fond peut déclarer ce tiers recevable dans sa constitution de partie civile en constatant que cette détérioration procède d'un même fait à la fois culpeux et délictueux».

Deze oplossing werd natuurlijk sindsdien door de verschillende grondsrechtsmachten aangenomen (Zie b.v. Beroepshof van Brussel 22 November 1933, Rechtsk. Weekblad 1933-34 (3de Jaargang) kol. 259; Beroepshof van Gent 25 janv. 1924, Belg. Jud. 1924, 628; Beroepshof Luik 6 Nov. 1930, Jur. Liège 1930, 297; Rev. Gén. Ass. Resp. 1932, 1086; Boetstraff. Bergen 22 Okt. 1931, Rev. Gén. Ass. Resp. 1932, 976; maar in tegenovergestelden zin Beroepshof Luik 28 nov. 1930, Jur. Liège 1931, 3).

Het hierboven gepubliceerd vonnis is meer dan een gewone toepassing van deze oplossing: het stelt eigenlijk een nieuwe uitbreiding daar van de vorige rechtsspraak.

In het huidig geval is het immers niet meer HETZELFDE FEIT — in den engen zin van deze uitdrukking — dat aanleiding heeft gegeven aan de vervolgingen van het Openbaar Ministerie tegen Van Hees (de rechtstreeksch dagende partij) en dat de door hem gelede schade heeft veroorzaakt.

In tegendeel — zou men kunnen zeggen — is het van den eenen kant een beweerde onvoorzichtigheid van een der partijen, van den anderen kant een aangevoerd gemis aan voorzorg van de andere partij die de schade heeft veroorzaakt.

Niettegenstaande dit, is het vonnis van meening dat alle deze feiten, die eigenlijk samenhangend zijn, een en denzelfden oorsprong uitmaken.

De bestaande theorie aldus op zeer breede wijze interpreterend verklaart het dan door een en dezelfde beslissing de rechtstreeksche dading ontvankelijk en voegt het de twee zaken samen.

Het is ons natuurlijk onmogelijk in deze korte nota de gegrondheid van deze oplossing volledig te bespreken.

Slechts zullen wij aanstippen dat zij in overeenstemming schijnt te zijn met de strekking van de jongste rechtsspraak onzer Hoven en Rechtbanken (Zie b.v. Boetstraffelijke Rechtbank van Luik 2 Dec. 1929, Rev. Gén. Ass. Resp. 1933, 1120; Boetstraffelijke Rechtbank van Audenaerde 29 Okt. 1931, Rev. Gén. Ass. Resp. 1932, 1063; Hof van Beroep van

640

Brussel 16 April 1932, Rev. Gén. Ass. Resp. 1933, 1118).

In elk geval schijnt de oplossing voorname-lijk door de Hoven en Rechtbanken aangenomen te zijn om redenen van praktischen aard.

Nochtans is het misschien niet onmogelijk de aangenomen stelling op juridisch gebied op nauwkeurige wijze te verrechtvaardigen door een eenvoudige en logische toepassing van de door het Hooger Hof ingehuldigde principie.

Jegens dengeene die in de omstandigheden van het voorhanden geval slechts stoffelijke schade heeft opgelopen is de onrechtmatige daad die hij aan den rechtstreeksch gedagvaarde verwijt natuurlijk geen wanbedrijf: zij kan slechts een overtreding daartellen indien b.v. zij te gelijkertijd een inbreuk op een vervoersreglement daartelt. Het is dus slechts door een rechtstreeksche dagvaarding voor de Politierichtbank dat het slachtoffer op normale wijze herstelling van zijn schade zou kunnen bekomen.

Doch mag men niet uit het oog verliezen dat van den eenen kant het feit door den dader gepleegd of tegelijkertijd een wanbedrijf jegens een derde daartelt of ten minste met zulk een wanbedrijf verknocht is en dat van den anderen kant, wanneer overtredingen met een wanbedrijf verknocht zijn de boetstraffelijke rechtbank in principie bevoegd is om er over te vonnissen (Zie de verschillende arresten van het Verbrekingshof in het «Répertoire pratique de droit belge v° Compétence et matière répressive n° 40).

Het schijnt dan slechts logisch van aan te nemen dat wanneer deze toestand zich voortdooft degeene die slechts stoffelijke schade opgelopen heeft ten gevolge van overtredingen die verknocht zijn met een feit dat een wanbedrijf is jegens een derden, slechts voor de Boetstraffelijke Rechtbank mag dagvaarden.

Het is dan ook deze stelling die uitdrukkelijk aangenomen werd door het Beroepshof van Luik in een met uitvoerige redenen omkleed arrest van 15 Januari 1932 (Rev. Gén. Ass. Resp. 1932, 977).

Het hierboven gepubliceerd vonnis treedt op meer impliciete wijze dezelfde meening bij.

De Boetstraffelijke Rechtbank was bevoegd om kennis te nemen van de rechtstreeksche dagvaarding, omdat het feit dat aan den gedaagde verweten was en de stoffelijke schade had veroorzaakt, een misdrijf daartelt tegen derden (namelijk de twee slachtoffers die volgens het vonnis na de botsing gekwetst waren geweest).

Daarbij was er belang de zaak samen te voegen bij een andere die er mede verknocht was (de vordering van het Openbaar Ministerie tegen de rechtstreeksch dagenden).

In een en dezelfde zinsnede neemt de Rechtbank en haar bevoegdheid en de samenvoeging der zaken aan, dan wanneer, misschien, theoretisch gesproken, de redenen van deze twee onderdelen van deze dubbele beslissing niet geheel en gansch dezelfde waren.

2. Over II.

Het slachtoffer van een misdrijf heeft volgens art. 4 van de wet van 17 April 1878 het recht van zijn vraag tot schadevergoeding bij het Strafgerecht aanhangig te maken. Hij mag natuurlijk ook de zaak vervolgen voor de bevoegde burgerlijke rechtsmacht.

Hij bezit dus een keuze. Wanneer hij nochtans zijn keuze heeft uitgeoefend, mag hij niet meer veranderen.

Dit principie, dat nergens in onze positieve wetgeving in nauwkeurige bewoordingen omschreven is, wordt gewoonlijk uitgedrukt door de leuze : «Electa una via, non datur recursus ad alteram».

In het huidig geval wierp de rechtstreeksch gedaagde op dat er tusschen hem en de rechtstreeksch dagenden een geding hangende was voor de Handelsrechtbank. Doch was dit geding door hem ingeleid geweest en het scheen dan wel moeilijk in die omstandigheden te beweren dat de rechtstreeksch dagende een keuze van jurisdictie had uitgeoefend.

Daarbij is het noodzakelijk opdat de leuze toegepast zou kunnen worden, dat de twee gedingen dezelfde oorzaak en hetzelfde voorwerp zouden hebben en gevormd zouden worden tusschen dezelfde partijen of tegen haar in dezelfde hoedanigheid (Verbrekingshof 24 Oogst 1866, Pas. 1866, I, 399).

De vordering van de rechtstreeksch gedagvaarde was voorzeker niet dezelfde als de burgerlijke vordering door de rechtstreeksche dagvaarding ingeleid.

3. Over III.

Zie ons artikel «Over de ontvankelijkheid van de rechtstreeksche dagvaarding van de Burgerlijke partij, Rechtsk. Wkbl. 1933-34 (3de jaargang) kol. 539 en volgende.

A. Le Paige.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4e KAMER. — 23 MAART 1933.

Voorzitter : M. Moreels.
Op. Min.: M. Beekmans de Westmeerbeek.
Pleiters : Mrs Buch en Russinger.

TERUGEISCHING VAN SOMMEN GELEEND AAN EEN AFGESTORVEN ZOON. — NIET ONTVANKELIJKEID DER VRAAG VOOR ZOO-

VEEL ZIJ GERICHT IS TEGEN DEN TWEEDEN ECHTGENOOT DER WEDUWE. — GEMEENSCHAP BEPERKT TOT DE AANWINSTEN. — RECHT DER WEDUWE WELKE INVENTARIS OPMAAKT.

Zij kan niet verder aansprakelijk gesteld worden dan het beloop van het door haar genotene (bénéfice d'émolument). Wanneer een schriftelijk bewijs bestaat voor een zekere som, mag een brief door haar geschreven, en waarin zij enkel verklaart onmachtig te zijn de schulden van haren afgestorven man te betalen, niet aanzien worden als eene erkenning van hoogere sommen, zelfs niet als een begin van schriftelijk bewijs, daar het geschrift niet uitgaat van den persoonlijken schuldenaar en geenszins hoogere schulden tegenover denzelfden schuldeischer waarschijnlijk maakt.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken des gedings en de voorafgaanden, namelijk het vonnis bij verstek verleend door deze kamer op 5 Februari 1932, als ook het rekwest van verzet van 23 Juni 1932;

Aangezien het verzet regelmatig is en zijn ontvankelijkheid niet betwist wordt;

Aangezien eerste aanlegger het verzet voorwat hem betreft, steunt op het huwelijkscontract, op 11 October 1931 bij notaris L. Pelgrims te Esschen opgemaakt, tusschen hem en zijne toen aanstaande echtgenote, dame Marie Joanna Luysterborg, weduwe Hennecam, hetwelk de gemeenschap van goederen tot de aanwinsten beperkt voorziet, en aldus ten rechte beweert, wat overigens verweerder in verzet niet tegensprekt, dat ingevolge dit huwelijkscontract en bijzonder krachtens artikel 1498 B. W., de schulden die vóór het huwelijk bestonden eigen aan ieder echtgenoot blijven en dus geen deel uitmaken van de gemeenschap;

Aangezien verweerder in verzet tevergeefs tracht, voor dit deel der oorspronkelijk vraag, te ontsnappen aan de kosten des gedings;

Aangezien voor wat betreft de aanlegster in verzet, opgeworpen wordt dat zij recht heeft om artikel 1483 B. W., in te roepen als hebbende inventaris van gemeenschap en van erfenis gemaakt, en zij dus, ware de schuld in haar geheel bewezen, niet verder aansprakelijk kan gesteld worden dan het beloop van het door haar genotene (bénéfice d'émolument);

Aangezien verweerder in verzet dit principieel niet tracht te weerleggen; dat alhoewel aanlegster in verzet den inventaris niet regelmatig voorbrengt, de bestanddeelen der zaak nochtans schijnen aan te wijzen dat de activa door de passiva overtroffen waren in eene tamelijke wijze, in de veronderstelling dat de kwestieuze schuldvordering bewezen ware tot haar bevoerd beloop van 17.000 fr. in hoofdsom;

Aangezien aanlegster in verzet nog met recht opwerpt voor wat betreft hare hoedanigheid van voogdes over het minderjarig kind Marinus Gerard Corneel Hennecam, dit minderjarig kind toch nooit als zuivere erigenaam kan aanzien worden, maar altijd het voorrecht van boedelbeschrijving geniet, en in feite verklaart nooit, voor het overlijden van haar eersten echtgenoot, kennis gehad te hebben van zijne schulden jegens zijn vader, verweerder in verzet;

Aangezien weliswaar zekere door dezen ingeroepen bestanddeelen aanduiden dat kort na het overlijden zij er wel van vernomen had, maar dat zij toch zegde er geene bewijzen van te hebben, behalve die van 2600 fr. op 1 Januari 1928 aangegaan;

Aangezien tevergeefs verweerder in verzet tracht te doen aannemen als een begin van schriftelijk bewijs, zekere brief, niet voorgebracht, maar op de bewoording van welken partijen eens zijn, gericht door anlegster in verzet tot Mr Van der Heyden, notaris te Calmpthout, gelast met de belangen van verweerder in verzet; en waarin zij schreef niet onwillig maar onmachtig te zijn de schulden van haren man te betalen;

Aangezien zulk geschrift niet uitgaat van den persoonlijken schuldenaar, en dat aanlegster in verzet niet meer in dien brief als in den inventaris de schuld tot op haar beweerd beloop van 17.000 fr. erkend heeft; dat in alle geval het geschrift kan uitgelegd worden met reden in den zin welke aanlegster in verzet beweert te hebben gemeend;

Aangezien zij overigens logisch opwerpt dat zij geen kennis heeft van andere schulden aan verweerder in verzet dan die van 2600 fr., waarvoor hij een schriftelijk bewijs van wijlen zijn zoon geëischt heeft, en dat hij evenwel voor het overige van hem had kunnen eischen;

Om deze redenen,

De Rechtbank, gehoord Mijnheer Beeckmans de Westmeerbeek, substituut van den Procureur des Konings in zijn tegenstrijdig advies, gegeven ter openbare zitting, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende als ongegrond, verklaart het verzet ontvankelijk en recht doende ten gronde, verleent akte aan aanleggers in verzet dat zij het geding schatten in elk zijner deelen en tegenover elke partij op meer dan 5.000 fr. om te voldoen aan de wetten op de bevoegdheid; geeft akte aan verweerder in verzet dat hij zich gedraagt aan de rechtbank voor wat betreft het gedeelte van

zijn eisch gericht tegen aanlegger in verzet. Doet te niet het vonnis waartegen verzet en opnieuw beslissende over den eisch van Marinus Hennecam, verklaart den eisch tegen Jan Frans Van Achtmael niet ontvankelijk, verklaart het aanbod gedaan door anlegster in verzet van te betalen de som van 2600 fr. met de verschuldigde intresten, voldoende, zegt dat mits verwezenlijking van dit aanbod zij zal doorgaan zonder kosten; zoont met 1/4 der kosten der beide gedingen, wijst verweerder in verzet af van het overige van zijn eisch, veroordeelt verweerder in verzet tot de drie vierden der kosten der beide gedingen, en ook, in geval van verwezenlijking van het aanbod, tot het overige vierde.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN.

5e KAMER. — 8 FEBRUARI 1934.

Voorzitter: M. Willaert.
Pleiters: M. Verbaet t/ M. Schöller.

SCHEIDING DER MACHTEN. — KRENKING VAN EEN BURGERLIJK RECHT. — BEVOEGDHEID DER RECHTBANKEN.

Telkens een burgerlijk recht gekrenkt wordt door een daad van de bestuurlijke overheid, zijn de Rechtbanken bevoegd om over de zaak te oordeelen en schadevergoeding te verleenen. Er bestaat in dit geval geen aanleiding eenig onderscheid te maken tusschen zuivere overheidsdaden en daden van zaakvoering. Stad Antwerpen t/ Gemeenten Berchem en Borgerhout.

Gezien het exploit van rechtsingang, voor deze rechtbank, in datum van 23 Januari 1933 geboekt;

Gezien de andere gedingstukken;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

aangezien de vraag strekt tot de veroordeeling van verweersters om aanlegster te betalen ten titel van tusschenkomst in de ontslijkingwerken of ten titel van schadevergoeding de som van vijf en zeventig duizend franken met de gerechtelijke kroozen en de kosten des gedings;

aangezien aanlegster de noodzakelijkheid inziet spoedig tot de ontslijking over te gaan van de moerriool in Hardenvoort, de Lange Pothoekstraat, Perk-, Provincie- en Boomgaardstraat, alsook van de riolen der Plantijn Moretuslei, Raaf-, Stier-, Walvisch- en Nottebohmstraat en staande houdt, volgens de bewoordingen van het exploit van rechtsingang, dat de verslijking gedeeltelijk te wijten is aan de eenvoudige aansluiting van het opvangen van hemel- en ook huiswaters en aan de bestaande rioleering in verbinding met het stadsnet van nieuwe wijken der gemeenten Berchem en Borgerhout;

aangezien verweersters een afwijzingsmiddel wegens onbevoegdheid «ratione materiae» tegenstellen en beweren dat, krachtens artikel 132 der gemeentewet, artikel 79 der Provinciale wet, de wet van 14-24 Floreal jaar XI en de wet van 7 Mei 1877 alle beslissing betreffende de uitvoering en de verdeling der kosten van zulke werken ontsnappen aan de bevoegdheid der rechtbanken en toegekend is aan de Provinciale overheden, Provincieraad en Bestendige Deputatie van den Provincieraad;

aangezien door deze bewering verweersters zich vergissen aangaande het voorwerp en de oorzaak der vordering, die strekt tot de toekenning eener vergoeding, gerechtvaardigd door het bijbrengen van de gemeenten Berchem en Borgerhout in de aanslijking, en niet tot eene regeling der kosten eener uitgave, voorzien bij artikel 131 der gemeentewet, dat het ter zake gaat niet over het moerriool loopende over het grondgebied Antwerpen, Berchem en Borgerhout, maar wel over het moerriool eigen aan Antwerpen, en riolen eigen aan Borgerhout en aan Berchem, dewelke aangekoppeld zijn aan het moerriool; dat daaruit volgt, dat aanlegster niet voor doel heeft de bestuurakte van de verweerder te doen intrekken, noch de verdienste ervan te kritiseren en uit te pluizen, maar slechts de herstellingen te vorderen der schade, door deze akte aan haar veroorzaakt;

aangezien ondanks het hierboven opgeven van het vraagstuk, verweersters van oordeel zijn, dat artikel 92 der Grondwet de rechten van den mensch beoogt, als mensch en niet als burger, inbegrepen de goederen die eigen zijn aan den mensch en daaruit afleiden dat, in casu, er geen geschil is over dergelijke Burgerlijke Rechten en dat aanlegster bijgevolg geene krenking betreffende deze rechten kunnen lijden, dat deze rechtsverhandeling de beroemde, maar netelige vraag opwerpt van de scheiding der Staatsmachten;

aangezien het beginsel betreffende de afscheiding en de onafhankelijk der Staatsmachten, alsook die aangaande de bevoegdheid der rechtbanken over de betwisting die burgerlijke rechten tot voorwerp hebben, vastgelegd zijn door de Grondwet, het eerste door de artikelen 25 tot 31 en het tweede door artikel 92;

aangezien ofschoon de bewoordingen van artikel 92 gebiedend zijn en geen onderscheid, noch uitzondering gedoogen in de betrekkin-

gen van het burgerlijk leven, heeft zekere rechtspraak nochtans het Fransch begrip aangenomen rakende gezegd beginsel;

aangezien krachtens dit begrip de rechterlijke bevoegdheid slechts beperkt is tot de kennis der geschillen tusschen bijzonderen ontstaan en dit onder voorwendsel dat de geschillen voortkomende uit de betrekkingen tusschen de stedelingen en de gemeente, handelende als openbare macht, voor gevolg zouden hebben, enerzijds, eene krenking der onafhankelijkheid van de openbare machten te weeg te brengen, ten gevolge van de afkeuring, aan dewelke de besluiten dezer machten door de rechtbanken zouden worden blootgesteld, en, anderzijds, de werking der openbare diensten op te houden;

maar aangezien van deze zienswijze werkelijk door de Grondwet afgeweken is geworden; dat zij, inderdaad, door de uitdrukking scheiding der staatsmachten niets anders bedoelt dan aan de bestuurlijke overheden het recht te verleenen maatregelen te treffen, die hunne ambtsmacht aanbelangen, hetgeen de inmenging der rechterlijke macht in dit gebied uitsluit en namelijk het recht door deze macht van akten of handelingen van openbaar beheer te verwekken of dezelve te wijzigen of te vernietigen;

aangezien het nochtans spruit uit de bijeenbrenging der grondbeginselen, wederzijds uitgewerkt door de artikelen 25 tot 31 en 92 der Grondwet, dat de rechterlijke macht het recht bezit de gevolgen der bestuurlijke maatregelen na te zien en de herstelling te bevelen van het nadeel, dat de uitvoering dezer maatregelen veroorzaakt, tengevolge eener inkrimping van een burgerlijk recht;

aangezien het Hof van Verbreking het vraagpunt op beslissende wijze heeft opgelost en heeft aangenomen, dat de bevoegdheid der rechtbanken volstrekt is, van zoodra eene krenking van een burgerlijk recht op het spel staat en dat artikel 92 der Grondwet voor oogmerk heeft de veiligheid der bijzondere rechten te verzekeren tegen de aanrandingen van het beheer en derzelve onder bescherming der rechterlijke macht te plaatsen;

aangezien alzoo de krenking van een recht, welk ook den aard weze van het hoofdbeginsel dezer krenking, en door gelijk wien bedreven en, in het bijzonder, door een persoon van openbaar recht, handelende in de uitoefening der openbare macht, eene schuld daartelt, dewelke eene herstelling medesleept telkens een schade daaruit is ontstaan:

(Verbr. 5 Nov. 1920; pas 1921, bladz. 114; Verbr. 16 Dec. 1920; pas 1921, bladz. 65; Verbr. 14 April 1921; pas 1921, bladz. 136; Verbr. 12 Juli 1921; pas 1921, bladz. 311); aangezien door deze laatste beslissingen het Oppergerechtshof het onderscheid niet meer bevestigd aangaande de openbare machten, tusschen de overheidsakten en deze van zaakvoering, wanneer het geldt eene krenking van een burgerlijk recht en de bevoegdheid der rechtbanken doet ontstaan, vanaf de bevestiging van het gekrenkt recht, dat daaruit volgt, dat de rechtbanken met recht te doen over eene betwisting, waarvan het voorwerp burgerlijk recht daartelt, de palen van hunne macht niet te buiten gaan, daar zij geen bestuurwerk behandelen;

aangezien in het voorhanden geval het wel op een betwisting aankomt, hebbende voor voorwerp een burgerlijk recht, daar het huidige geding voor einde heeft eene zekere som geld, ten titel van schadevergoeding van het erfdel van verweerder in dit van aanlegster te doen doorgaan; dat de rechtbank dus bevoegd is om over de zaak te kennen;

Om deze redenen:

De rechtbank, gehoord den Heer Le Paige, substituut van den Procureur des Konings, in zijn gelijkvormig gevoelen, gegeven ter openbare zitting van 12 Februari 1934, verwerpen de als ongegrond alle verdere en tegenstrijdige besluiten, namelijk het afwijzingsmiddel door verweerder opgeworpen, verklaart zich bevoegd, ratione materiae, om over de zaak te kennen;

beveelt diensvolgens aan de partijen ten gronde te pleiten, en zegt dat de zaak op de gerechtszitting terug zal worden gebracht, op vervolging van de meest gereede partij;

verwijst de verweersters tot de kosten van het tusschengeschil ieder voor de helft.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

6e KAMER. — 22 NOVEMBER 1933.

Eenige Rechter: M. Anthonis.
Pleier: Mter Waffelaert.

ZONDAGSRUST. — HEIRKRACHT. — NIET-STRAFBAARHEID VAN HET WERKEN OP ZONDAG.

Wanneer de werkgever bij heirkraft gedwongen wordt des Zondags te werken, bestaat er geen strafbare daad.

Aangezien de debatten ter zitting bewezen hebben dat het hier ging over een stoomschip dat tengevolge eener aanvaring op de Schelde belangrijke averij had opgelopen welke een onmiddellijke herstelling vereischten;

Aangezien te dien einde het schip in de droge dok moest opgenomen worden, dat de betichte al zijn voorzorgen had genomen dit schip in de droge dok te laten vanaf Zaterdag morgend om gedurende dien dag nog tot het uitbranden der platen te kunnen overgaan en alzoo het werk van herstelling te bereiden voor den Maandag morgend.

Aangezien tengevolge van omstandigheden onafhankelijk van betichte de intrede in de droge dok maar gebeuren kon in den namiddag en dat de noodige tijd ontbrak om het uitbranden dien dag te voltooen; dat de werkploegen om het herstellingswerk aan te vatten voor den Maandag waren opgeroepen en zoodoende bij heirkraft gedwongen tot het voorbereidend werk des Zondags werd overgegaan;

Aangezien bijgevolg de toepassing van artikel 3 al. 1 en 3 van de wet van 17 Juli 1905 hier door betichte ingeroepen van toepassing is;

Om deze redenen,

Spreekt de rechtbank betichte vrij. Stelt hem buiten zaak zonder kosten.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

3 NOVEMBER 1933

Voorzitter: M. Peeters.
Referendaris: M. Arendt.
Pleiters: Mters Collin en R. Van de Vorst.

DADEN VAN KOOPHANDEL. — INSCHRIJVING IN HET KAPITAAL VAN EEN VENNOOTSCHAP DOOR EEN HANDELAAR.

De inschrijving in het kapitaal van een vennootschap stelt een handelsdaad daar wanneer zij door een handelaar wordt gedaan met het oog op het belang van zijn handel.

Loos t/ V.

Gezien de geboekte dagvaarding van 4 Februari 1933, strekkende tot de betaling van 30.000 frank in hoofdsom, ten titel van terugave van geleend geld, en van het bedrag van 8.400 fr., ten dezen van vervallen intresten aan 7 1/2 %;

WAT DE BEVOEGDHEID BETREFT:

Aangezien verweerder de onbevoegdheid der Rechtbank opwerpt om rede dat hij in dato van 9 Februari 1920, hetzij op den dag der vorming van de mondelinge overeenkomst westwestie, geen handelaar zou geweest zijn maar wel beheerder-bestuurder eener naamloze vennootschap, de «Société Générale pour le Commerce et l'Industrie en Afrique»;

Aangezien deze bewering zich in volstrekte tegenstrijdigheid bevindt met den inhoud der stichtingsakte van voormelde handelsmaatschappij, verleden op 11 Februari 1929 voor den heer Notaris Frans Janssens (enregistré à Anvers le 19 février 1929, trois rôles et quatre renvois, Volume 29, Folio 77, Case 3. Reçu:

francs: 12.000. Le receveur: (S.) Delen) en in welke authentieke akte verweerder verschenen is in hoedanigheid van «Négociant»;

Aangezien verweerder, op wie berust aldus de last van het bewijs des niet tot den verkoop handel behoorenden karakter zijner verplichtingen, volhardt te aanhalen dat de bewuste leening geenszins geschiedde met het oog op de inschrijving van aandeelen dezer vennootschap;

Aangezien hij nochtans in gebreke blijft hoe genaamd welk bestanddeel voor te brengen ter staving zijner beweringen;

Aangezien, integendeel, de omstandigheid dat de mondelinge leenovereenkomst gesloten werd maar twee dagen alvorens de stichting der vennootschap en de gedeeltelijke volstorting van het ingeschreven kapitaal, alsook dat er uitdrukkelijk tusschen partijen werd bedongen dat de door verweerder aangegane schuld eischbaar was indien de maatschappij «Société Générale pour le Commerce et l'Industrie en Afrique» een verlies leed van 1/4 des gemeenschappelijke kapitaal, genoegzame vermoedens schept dat de betwiste leening wier lot, zoodus, nauw verbonden was, aan de min of meer groote welvaart der vennootschap, alleenlijk aan verweerder werd toegestaan om hem het middel te verschaffen om op eene geldige wijze medestichter te worden van vermeldde vennootschap;

Aangezien, verweerder in deze stichting een rechtstreeks handelsbelang had om rede dat ten dien tijde de sluiting der vereffening van de maatschappij in gezamenlijken naam «V. en Co» nog niet voltrokken was, en dat de nieuwe vennootschap juist voor doel had deze vereffening te bespoedigen en in de gunstigste voorwaarden te verwezenlijken;

Aangezien het van rechtspraak is dat de inschrijving in het kapitaal eener vennootschap een handelsdaad daartelt wanneer zij door eenen handelaar wordt gedaan met het oog op het belang van zijn handel (Kortrijk, 11 April 1914. Jr. Com. des Flandres, p. 241. Brussel, 2 Oogst 1912, P. P. 1913, 522);

WAT DE GROND BETREFT :

Aangezien verweerder, bij wijze van pleidooi, de schuld niet ontkent maar eene zoogezegde compensatie inroept, gesteund op het feit dat aanlegger hem zekere som verschuldigd zou zijn hoofdens mondelinge aankoop van aandelen ;

Aangezien de door verweerder voorgebrachte mondelinge gegevens betoonen weliswaar dat er onderhandelingen op dit punt werden gevoerd maar niet dat er tusschen partijen een akkoord is ontstaan aangaande het getal der afgestane aandelen alsook aangaande hunnen prijs ;

Aangezien, luidens artikel 1291 van het Burgerlijk Wetboek, compensatie alleenlijk mogelijk is tusschen twee eischbare en vereefene schulden ;

Om deze redenen,

De rechtbank, de exceptie ten gronde voegende :

Verklaart zich bevoegd ;

Zegt den eisch gegrond ;

Verwijst dienvolgens verweerder om aan verzoeker te betalen, de sommen van :

Dertig duizend frank, ten titel van hoofdsom ;

Acht duizend vier honderd frank, totaal der vervallen intresten tot op den dag der dagvaarding ;

met de gerechterlijke intresten en de kosten des gedings ;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar, behalve voor de veroordeeling tot de kosten, niettegenstaande beroep en zonder borg.

Nederlandsche Rechtspraak

HOF ARNHEM

I, 22 NOVEMBER 1933.

Voorzitter : Mr. Dr. C. W. Maris.
Raden : Mrs. E. Meindersma, J. H. A. van der Grinten.

ONRECHTMATIGE DAAD. — CRITISCHE BESPREKING VAN CONCURREEREND PRODUCT IN EEN ADVERTENTIE.

Appellante heeft in een advertentie het concurrerend product van geïntimeerde besproken en daarbij op gebreken van dit product gewezen. Het Hof beschouwt dit niet als onrechtmatige daad, omdat appellante in de advertentie geïntimeerde's product niet heeft beklad, maar de bespreking voldoende zakelijk en gemotiveerd en niet kennelijk onjuist is te achten, nu geïntimeerde niet heeft aangegeven, dat de critiek, door appellante uitgeoefend, willekeurig en ongefundeed is.

De Coöp. Handelsvereniging Eendracht, te Heerde appellante, proc. Mr. C. de Kempenaer Jr., tegen H. B. de Haan, koopman, te Heemstede, geïntimeerde, proc. Mr. H. V. Hogerzeil.

Het Hof, enz. ;

Ten aanzien der feiten :

Overwegende, enz. ;

O. dat van het geding in eersten aanleg hier het navolgende als voor het hooger beroep nog van belang wordt herhaald :

dat de Haan als eischer bij inleidende dagvaarding in het hof heeft gesteld, dat gedaagde in het algemeen nieuws- en advertentieblad « Het Veluwsch Nieuwsblad » dd. 19 December 1930 de navolgende advertentie heeft doen plaatsen :

« Coöp. Handelsvereniging « Eendracht » — Heerde.

Mede namens de Pluimveevereniging « Heerde » maken wij de eierleveranciers opmerkzaam dat a.s. Dinsdagavond te Heerde op den gewonen tijd en 's middags te Hoorn de eieren worden ontvangen wegens vroegere veiling met de Kerstdagen. Wij wekken allen nog eens speciaal op om mede te werken aan dezen afzet der eieren, waarbij men geheel zonder verplichting geld beurt voor zijn eieren en geen opgedrongen ruilhandel behoeft te voeren.

De graansoorten zijn weer verlaagd in prijs. Lijnkoeken blijven goed prijshoudend. Wij hebben nog zeer voordeelige aanbidding van halfzachte lijnkoeken « Lino » « Hart », U.T.O. en Reinders 30/11. Vraagt onzen uitersten prijs bij kwantu m.Am. Lijnkoeken en Meel, Lijnkoekschilders, Koolzaadkoeken, kleine witte Grondnootkoeken « Delfia » en U.T.O. Voor-slaggrondnootkoeken en Meel, Soyakoeken en Meel, Cocos en Palmpitmeel, Lijnzaad zeer voordelig uit voorraad leverbaar. Verder maken wij U opmerkzaam op Kanariezaad, hetwelk een uitstekend voer is voor Uw kippen in den winter. Indien dit door het hok wordt gestrooid houdt men de kippen goed bezig en bevordert dit oliehoudende zaad tevens de leg. De prijs is zeer laag, bij 50 K.G. f 7. Voerijst f 14,50 per 100 K.G. Prima ruwe levertraan geve men steeds in geringe hoeveelheid aan uw varkens en pluimvee. Dit voorkomt een massa ongerief. Wij hebben steeds voldoende hiervan voorradig tegen zeer lagen prijs, in de beste kwaliteit. Er is ook een massa traan in den handel wat geen voedertraan maar smeertaan is en welke soms meer nadeel dan voordeel geeft bij gebruik.

Speciaal maken wij U allen nog eens opmerkzaam op ons prima deskundig en met zorg samengestelde ochtendvoer met heele garnalen. Hiervoor wordt nog maar al te veel geld onnodig weggegooid door vele pluimveehouders. Bij een onlangs door ons opgezonden monster van het met veel reclame aangeboden « De Haan's Ochtendvoer » door een

paar handelaars alhier, bleek dit te bevatten een gehalte van 16,6 pct. werkelijk verteerbaar eiwit, voor wel voer f 6 per 50 K.G. werd betaald. Als men berekent dat wij in ons ochtendvoer minimum 25 pct. verteerbaar eiwit garandeeren en hiervoor f 6,25 noteeren, dan blijkt dat de waarde van bovengenoemd voer volgens eiwitverhouding slechts ongeveer f 4 mag bedragen, terwijl het nog de vraag blijft van welke stoffen dit eiwit bestaat.

Andere fabrikaten, welke weer voldoende gehalte aan een goede samenstelling bevatten noteeren weer guldens hooger. Ook met gem. graan wordt in dit opzicht nog heel wat geld onnodig weggegooid, al is dit niet in die mate als met ochtendvoer. Koopt daarom deze artikelen van onze Vereeniging, waar U op verzoek gratis kunt laten onderzoeken op kwaliteit en steeds den laagsten prijs betaalt ; of meng zelf Uw voer, waartoe wij gaarne gewenschte samenstellingen verschaffen en alle artikelen hiervoor zeer billijk afzonderlijk leveren. » ;

dat zij zich hierdoor tegenover hem heeft schuldig gemaakt aan onrechtmatige daad, daar de hierbij gegeven voorstelling van eischer's product denigreeënd is, immers daarbij de voorstelling wordt gegeven, alsof eischer's product minderwaardig is en te duur in prijs, daar het slechts 16,6 pct. werkelijk verteerbaar eiwit bevat — wat onjuist is —, terwijl bovendien de kwaliteit van het eiwit in twijfelachtig licht wordt gesteld door de toevoeging, dat het nog de vraag blijft, van welke stoffen dit eiwit bestaat ;

dat eischer de beweerde minderwaardigheid van zijn product ontkent, doch, zelfs al ware dit anders, zulks niet afdoet aan het denigreeënd karakter der advertentie ;

dat eischer door deze advertentie schade heeft geleden, immers zijn handelsrelaties te Heerde en omstreken verloren zijn gegaan ;

Op welke gronden hij vordert de veroordeeling van gedaagde om hem de door deze onrechtmatige daad berokkende schade te vergoeden, enz. ;

dat de Rb. (te Zutphen; Red.) aan eischer bij bovengemeld vonnis (dd. 31 Dec. 1931; Red.) bewijs heeft opgelegd, in voege als hierboven vermeld, zulks in het kort uit overweging : dat enz. ;

dat de advertentie, voor zoover daarbij de prijs van eischer's product op grond van het aanwezig bevonden gehalte eiwit te duur wordt genoemd, niet denigreeënd is, omdat gedaagde deze meening uitvoerig motiveert en eischer deze niet heeft weerlegd : dat de uitslating : « terwijl het nog de vraag blijft van welke stoffen dit eiwit bestaat » in verband met de zinsnede : « andere fabrikaten, welke weer voldoende gehalte aan eiwit en goede samenstelling bevatten, noteeren meest weer guldens hooger », den indruk wekt, dat eischer's product niet goed is samengesteld, hetgeen denigreeënd is, zoodat gedaagde zich aan onrechtmatige daad heeft schuldig gemaakt en tot het aangeboden bewijs der schade moet worden toegelaten ;

Ten aanzien van het recht :

O. dat de grieven van Eendracht als principaal appellante hierop neerkomen :

1. enz. ;

3. Ten onrechte heeft de Rb. een deel der advertentie denigreeënd geacht, waar deze niets insinueert, maar een met cijfers gestaafde bewering geeft, gegrond op een deskundig onderzoek, waaruit bovendien bleek, dat de bestanddeelen van geïntimeerde's product niet zijn als op de labels is aangegeven ;

O. dat geïntimeerde ten aanzien van de grief sub 1 en 2 zijn standpunt van eersten aanleg handhaaft en ten aanzien van die sub 3, onder verwijzing naar hetgeen hij reeds in eersten aanleg heeft aangevoerd, aanvoert, dat zijn product wel samengesteld is conform de vermelding op de labels, althans zonder noemenswaardig verschil, hetgeen zijns inziens overigens hier niet ter zake doet, terwijl hij zijnerzijds incidenteel als grieven heeft aangevoerd :

1. dat de Rb. ten onrechte het eerste gedeelte der advertentie niet denigreeënd heeft geoordeeld, daar hiernede toch duidelijk beoogd wordt afbreuk te doen aan hem als concurrent ;

2. enz. ;

O. omtrent deze grieven :

dat het Hof de derde grief der appellante juist acht en het door geïntimeerde gestelde denigreeënd karakter der advertentie niet bezwezen acht ;

O. dat, waar aan appellante niet het recht kan worden ontzegd om het concurrerend product van geïntimeerde openlijk te bespreken, de omstandigheid, dat bij deze bespreking op gebreken van dit product gewezen wordt, niet beslissend is voor het onrechtmatig karakter daarvan, daar hiervoor noodig zou zijn dat appellante daarbij dit product bekladt ;

O. dat dit laatste niet gebleken is ;

O. dat de inhoud der advertentie, voor zoover betreft bedoelde bespreking, voldoende zakelijk en gemotiveerd en niet kennelijk onjuist is, immers geïntimeerde niet heeft aangegeven, dat de critiek willekeurig en ongefundeed is, nu hij de door appellante gepubliceerde feiten slechts zeer vaag heeft bestreden, in plaats van, hetgeen hem niet moeilijk zou zijn geweest, door een deskundig rapport aan te toonen, dat appellante geheel ten onrechte aan zijn product bepaalde belangrijke eigenschappen heeft ontzegd ;

O. dat derhalve door deze advertentie geen onrechtmatige daad gepleegd is en daar de grief van de principaal appellante sub 1 en 2 en die van incidenteel appellante sub 2 verder buiten bespreking kunnen blijven, terwijl de door incidenteel appellante opgeworpen eerste grief mede door het boven overwogene beslist is ;

O. dat deze beslissing meebrengt, dat het beroepen vonnis moet worden vernietigd en de oorspronkelijke vordering alsnog moet worden ontzegd, enz.

(Weekblad van het Recht, 12739.)

WETGEVING

Wet betreffende het kiesrecht en de verkiezingen met het oog op de samenstelling der rechtbanken van koophandel.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Alinea 3 van het eerste artikel van de wet van 13 Juni 1924 wordt vervangen als volgt :

« Om de vier jaar worden de mandaten voor de helft vernieuwd. »

Art. 2. De eerste alinea van artikel 2 van dezelfde wet wordt vervangen als volgt :

« Voor de rechtbanken van koophandel is kiesbevoegd alwie, man of vrouw ;

1° Op 1 Juli van het jaar van de herziening de vereischten van kiesbevoegdheid voor de gemeente vervult ;

2° In het handelsregister vermeld is als op 1 Juli van het jaar van de herziening sedert twee jaar handeldrijvende binnen het rechtsgebied der rechtbank, of aldaar op denzelfden datum sedert twee jaar deelnemend aan het beheer eener vennootschap van koophandel, waarvan de hoofdinrichting in België is gevestigd. »

Art. 3. Artikel 3 van dezelfde wet valt weg.

Art. 4. Artikel 11 van de wet van 30 Mei 1924, gewijzigd bij de wet van 9 Maart 1929 tot instelling van het handelsregister valt weg.

Art. 5. Artikel 5, eerste alinea, van de wet van 13 Juni 1924 wordt vervangen als volgt :

« De kiezerslijsten zijn permanent, behoudens de wijzigingen, die er moeten aan toegebragt worden bij de herziening, welke om de vier jaar en voor de eerste maal in 1936 plaats heeft. »

De verrichtingen van de herziening der kiezerslijsten voor de rechtbanken van koophandel geschieden overeenkomstig de voorschriften van de gemeentekieswet op de tijdstippen en met inachtneming van de tijdsbestekken die op de aan deze wet gehechte tabel aangeduid zijn. »

Art. 6. Artikel 7, eerste alinea, van dezelfde wet wordt vervangen als volgt :

« De vergadering, ter verkiezing van de leden van de rechtbanken van koophandel heeft, van rechtswege, om de vier jaar plaats den laatsten Zondag in Juni en voor de eerste maal in 1937. »

Art. 7. Aan artikel 8 van dezelfde wet wordt als n° I de volgende tekst toegevoegd :

« De alinea's 4 tot 8 van artikel 9 en de laatste alinea van artikel 37 van de gemeentekieswet zijn niet van toepassing inzake verkiezingen voor de rechtbanken van koophandel. »

Art. 8. Aan artikel 8 van dezelfde wet wordt als alinea één en twee van n° IV de volgende tekst toegevoegd, die ingevoegd wordt na het thans van kracht zijnde n° II :

« De kandidaten moeten ten laatste veertig dagen vóór den voor de stemming vastgestelden dag voorgedragen worden. »

Ten minste vijf en veertig dagen vóór dien datum maakt de voorzitter van het hoofdbureau een bericht bekend tot vaststelling van de dagen en uren waarop hij de voordrachten van kandidaten en de aanduiding van getuigen ontvangt. In dit bericht worden, voor het ontvangen der voordrachten, ten minste twee dagen, met inbegrip van den veertigsten dag vóór dien der stemming en minstens drie uren voor elken dag, aangewezen, en voor de aanwezigheid der getuigen worden ten minste twee uren van den vijftien dag vóór dien der stemming bepaald. »

Art. 9. Aan artikel 8 van dezelfde wet wordt de volgende tekst toegevoegd als nieuw nummer, dat na het thans van kracht zijnde n° III moet ingevoegd worden :

« In geval er voordragende kiezers zijn die niet voorkomen op de lijsten van de gemeente, hoofdplaats van de rechtbank van koophandel, wordt er bij de voordrachtsakte een uitreksel gevoegd van de kiezerslijst voor de rechtbank van koophandel van de gemeente waar zij ingeschreven zijn. »

Art. 10. In artikel 8, n° V, alinea 2, worden de woorden « des middags » vervangen door de woorden « te veertien uur ». »

Art. 11. Aan artikel 8 van dezelfde wet wordt de volgende tekst toegevoegd, die het nummer VIII zal uitmaken :

« De kiezers worden tot de stemming toegelaten van 8 uur 's morgens tot 13 uur. »

Na de afroeping van de kiezers worden zij die niet antwoorden tot de stemming toegelaten tot 13 uur. Evenwel wordt elk kiezer, die zich vóór 13 uur in het lokaal bevindt, nog tot de stemming toegelaten. »

Art. 12. De alinea's 2 en 3 van artikel 9 van dezelfde wet worden vervangen als volgt :

« In de rechtbanken van koophandel, die uit verscheidene kamers bestaan, worden om de vier jaar en voor de eerste maal in 1937, de mandaten van voorzitter en ondervoorzitter voor de helft vernieuwd. »

De voorzitter en ondervoorzitters worden gekozen door de algemeene vergadering der leden van de rechtbank, met inbegrip van de plaatsvervangende rechters, die met dit doel vergaderen den 15en September of een der volgende dagen, bij het in diensttreden der nieuwgekozen rechters. »

Art. 13. N° X van de artikelen 52 en 53 van de wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting wordt vervangen als volgt :

« In geval van geheele of gedeeltelijke nietigverklaring, worden de ongeldig verklaarde verrichtingen herbegonnen binnen de maand

na de ontvangst van het afschrift van deze arresten in het provinciaal gouvernement, en de tijdsbestekken vastgesteld in artikel 8, n° IV, van de wet van 13 Juni 1924 gewijzigd bij deze wet worden, voor de voordracht der kandidaten, op vijftien dagen, en voor de bekendmaking van het bericht tot vaststelling van de dagen en de uren, waarop de voordrachten van de kandidaten ontvangen worden, op twintig dagen, teruggebracht. De laatste in aanmerking komende dag is de vijftiende vóór dien van de stemming. »

Art. 14. Artikel 56 van de wet van 18 Juni 1869 betreffende de rechterlijke inrichting wordt vervangen als volgt :

« De leden der rechtbanken van koophandel worden gekozen voor acht jaar. »

De werkelijke rechters, die aftreden na acht jaar of nadat zij den termijn van hun voorgangers hebben voltooid, kunnen, zonder onderbreking, herkozen worden voor een nieuw mandaat van acht jaar, waarna zij, zelfs als plaatsvervangers, eerst herkiesbaar zijn na verloop van één jaar. Echter kunnen de voorzitter en de ondervoorzitters die twee mandaten als werkelijk rechter vervuld hebben, altijd voor een derde aanvullend mandaat gekozen worden. Na afloop van bedoeld mandaat zijn zij, zelfs als plaatsvervangers, eerst herkiesbaar na verloop van één jaar. »

Overgangsbepalingen.

Art. 15. De mandaten van rechter in de rechtbank van koophandel door de verkiezingen van 1932 begeven, worden met drie jaar verlengd ; die, welke in de verkiezingen van 1933 begeven werden, worden met zes jaar jaar verlengd.

Met het oog op de toepassing van artikel 14 betreffende de herkiesbaarheid, worden met de mandaten van acht jaar gelijkgesteld :

1° De mandaten verlengd krachtens de eerste alinea van deze bepalingen ;

2° Elk vroeger begeven mandaat, welke ook de duur weze van de uitoefening van het ambt.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den « Moniteur » bekend gemaakt worde.

Gegeven te Ciergnon, den 10 April 1934.

Balieleven

Vlaamsch Pleitgenootschap der Balie van Brussel

Op Woensdag, 2 Mei, gezellig avondmaal, te 8 uur, in het restaurant « La Marée », Kathelijneplaats, Brussel. Bijdrage zeer billijk : een twintigtal frank.

Zij, die in restaurant « Italia » op 13 Maart i.l. aanwezig waren, zullen zonder twijfel op post zijn ; zij, die er niet waren, hebben maar de eersten eens aan te spreken.

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

ASSISEN - INDRUKKEN

door Adv. O. Van Kesbeecq

Op Donderdag, 19 April, liep de assisenzaal in enkele minuten vol. Te half negen werd de zitting geopend. Buiten de leden van het bestuur, namen Stafhouder J. Leclief en Eere-voorzitter Hector Lebon mede plaats aan het bureau.

Nadat de Voorzitter, Mr. Em. Wildiers, den spreker in gepaste bewoordingen aan de vergadering had voorgesteld, kon Mr. Oscar van Kesbeecq zijn spreekbeurt waarmaken.

Het ware onbegonnen werk te trachten deze schitterende voordracht, die de spanning van de aanwezigen gedurende meer dan twee uren gaande hield, weer te geven. Wij stippen dan ook maar heel vluchtig enkele punten aan. Spreker heeft zijne loopbaan te Antwerpen ingezet, en hij schetste in rake woorden de magistraten en advokaten die hij hier alsdan te Antwerpen leerde kennen. Onmiddellijk na zijne inschrijving als stagist, had spreker het geluk zijne eerste assisenzaak te mogen pleiten. Sindsdien, en dit gedurende eene loopbaan van ruim 23 jaren, pleitte hij in niet minder dan 55 assisenzaken. Hij deelt dan ook aan de vergadering zijne rijke ervaring mede, en laat nu en dan ook wel enkele ontgoochelingen doorschemeren. Hij schetst het verschil dat hij heeft waargenomen tusschen de jury's van Antwerpen, Brabant en Oost-Vlaanderen.

Vervolgens schildert spreker de meest beroemde assisenpleiters die hij zelf hoorde pleiten, en stelt zoo een beeld samen van een volmaakte assisenadvokaat. Ten slotte richt spreker zich tot de jongere advokaten voor wie hij meent dat eene groote taak is weggelegd.

Spreker wordt uitbundig toegejuicht, en na een dankwoord van den Voorzitter, wordt deze schitterende vergadering gesloten.

AAN ONZE ABONNÉS !

Het ligt in eenieders bereik met wat goeden wil, ons ten minste één nieuw abonnent bij te brengen.

DAT IEDER HIERVOOR ONMIDDELIJK ZORGE!!